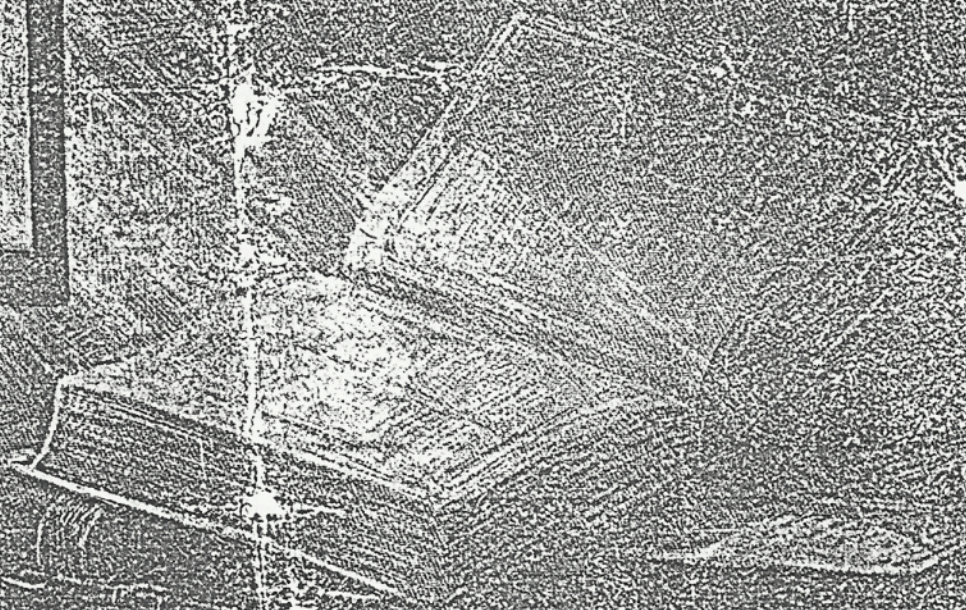

LUMINA BIBLIEI

G U M I N A B I B L I E I

REVISTA LUNARA

CUPRINSUL:

Dumnezeul luptei	35
Pace	35
Timpul, potrivit	35
Cel dintâi război	36
Domnul ostirilor	36
Prada de război	37
Linia de bătaie	37
Creștinul și războiul	37
Declarația de război	39
Slăbiciune și putere	39
Harul neamăsurat	41
Cauza	41
Pentru ce a fost permis?	43
Icoana formată	43
Pentru ce a trebuit să moară?	44
Sărbătoarea de amintire	45
Marele har	45
Până ce va veni	46
Serisori interesante	48
Acum nu mai geme (poezi)	48

ABONAMENTE:

Pentru România pe un an:	140 lei
pe jumătate de an:	70 lei
Pentru Cechoslovacia pe un an:	24 Kč
pe jumătate de an:	12 Kč

ADRESA PENTRU COMANDA:

Carol Lisetz, Viena XVI, Panikengasse 36. Austria.

Timpul pentru cina Domnului

În anul prezent cina de amintire a morții Domnului va fi sărbătorită la 12 Aprilie de la orele 6 seara. Timpul cina Domnului pentru acea vă facem cunoscut așa de vreme ca să puteți cu toate să vă pregătiți, și să nu să întâmple așa, ca în anul trecut. Frații să nu asculte pe alți, că noi socotim timpul pe cum să cuvîne, în tot anu.

Consastrații Domnului, fie pe orice parte a pămîntului, acolo sărbătorește cina pentru amintirea morții Domnului unde sunt. Totodată rugăm pe corespondenții sau secretarii singuratecelor adunări, ca imediat după ce cina a avut loc, să raporteze la adresa acestei reviste numărul membrilor care au luat parte la ea.

LUMINA BIBLIEI

Viena

1 Martie 1930

No. 3

Dumnezeul luptei

„Așa zice Iehova către voi: Nu vă temeți și nu vă inspălmântați înaintea acestei mari mulțimi: căci lupta nu este a voastră, ci a lui Dumnezeu.“ — 2 Cronica 20 : 15.

CUVINTELE citate le-a rostit Iehova prin profetul său către locuitorii Ierusalimului. Cu ocazia aceea a avut de scop să formeze o icoană de încredere, care să arate puterea nemărginită a lui Dumnezeu și modul cum se îngrijește de ai săi. Icoana astfel formată, precum învățătura ce să dă prin ea, a fost scrisă pentru poporul lui Dumnezeu, care va trăi în timpul depe urmă pe pământ. Creștinul, care într'adevăr este consacrat lui Dumnezeu, în timpul de acum, face parte din Ierusalim, care este organizația lui Dumnezeu. Voința arătată a lui Dumnezeu este aceea, ca copiii săi care locuiesc pe pământ să se bazeze pe promisiunea sa, ce reiese din textul citat. Această promisiune se referă la un timp de război.

Pace

² În Scriptură citim, că Iehova este „Dumnezeul păcii.“ (Evrei 13 : 20) Cum de spune atunci Scriptura, că El este „Dumnezeul luptei“, care conduce o mare luptă, dupăcum citim: „Domnul este războinic mare, Dumnezeu este numele lui.“ (2 Moise 15 : 3) Iehova este marele Dumnezeu al păcii. El se află totdeauna în starea liniștei și al păcii. Războaie niciodată nu încercă. Cuvântul său îl arată, ca pe unul, care se înecă de ecurbeu. Astfel este arătat, ca unul care locuiește în pace sfântă. — Apocalips 4 : 3; Ezechiel 1 : 28.

³ Iehova niciodată nu începe lupta. Numele său a fost pusecizat secole de rând, însă Iehova nu lasă, ca pacea sa să fie conturbată de orice, chiar dacă are motive serioase. Locuind în cele mai înalte ceruri, de la El se revarsă o înțelepciune, care este totdeauna curată și pasnică. (Iacob 3 : 17) Cărările înțelepciunii sale, sunt totdeauna cărările plăcerii și a păcii. (Proverbe 3 : 17) Adescori se naște ceartă între creaturile sale, și chiar și între aceia, care fac parte din poporul său, însă „Dumnezeu, nu este al neorânduului, ci al păcii.“ (1 Corinteni 14 : 33) Dacă voiește, atunci poate în-

curca pe dușmanii săi. În marea încercătură ce produce războiul, Dumnezeu nu-și pierde cumpătul. El este marele Dumnezeu al păcii.

Timpul potrivit

Dumnezeu este îndelung răbdător și plin de îndurare. (4 Moise 14 : 18; Psalm 86 : 15) Va veni însă timpul potrivit, când pentru binele creaturilor sale, și pentru păstrarea numelui său se va pune în acțiune. În timpul lui Noe a dovedit lungă răbdare față de cei nelegiuți, însă când a sosit timpul potrivit, atunci a început la lucru. (1 Petru 3 : 20) „Toată timpul lor, și pentru tot lucrul sub cer este timp... Timp de a iubi, timp de a ură, timp de război și timp de pace.“ (Ecclesiastul 3 : 1—8) Iehova se ține de această regulă. Deoarece este atotștiutor, înțelept; procedează precis la timpul potrivit.

⁵ Iehova Dumnezeu este izvorul a orice viață. Toate drepturile de viață se pogoară de la dânsul. Dacă creaturile sale se reșcoală împotriva lui, atunci le revoacă privilegiile de viață ce le-a dat. Dacă creatura uită de Creatorul său, și umblă pe urmele dușmanului, atunci el calcă pe drumul pustiirii. Deaceia, Dumnezeu la timpul potrivit, va arăta numele său creaturilor sale spre binele lor. Prin arătarea puterii sale își câștigă nume, care va arăta, că nu mai este altul asemenea Lui. Aceasta nu pentru dânsul, ci pentru folosul creaturilor sale o face.

⁶ Dușmanul principal al lui Dumnezeu este Satan, Diavolul, care din cauza nelegiuirii sale a fost scos din cercul binecuvântărilor lui Dumnezeu. Dumnezeu urște pe dușmanii săi din pricina nelegiuirilor lor, și la timpul potrivit îi va și nimici. Dușmanul său Satan, voiește să rățăcească pe creaturile lui Dumnezeu, cari, dacă-i dau ascultare, îi duc la dezastru. Prin faptul, că arată numele său creaturilor sale, Dumnezeu le arată calea vieții. Fapta lui deci este pe deplin ne egoistă. El este Dumnezeu iubirii.

⁷ Iehova Dumnezeu nu începe război din rea voință. El nu poate să arate nici o reavoință față de creaturile sale, deoarece această însușire lipsește dintr' ânsul. Legea lui este desăvârșită și dreaptă și El se conformă acestei legi. (Psalm 19 : 8, 9) Legile sale au fost din nou vătămate. Deoarece este drept, trebuie să-și aperse legile sale. Ceiace va și face la timpul său potrivit. În mod judecătoresc aduce sentință, ce să se întâmple cu cel nelegiuit, și la timpul său hotărât, va duce la îndeplinire sentința sa. Deci războaiele lui Iehova, sunt numai executările de timp al sentințelor sale. Executările sentințelor sale se face în formă de războaie. Iehova în aceste războaie se poate folosi de orice mijloc pentru executarea hotărârii sale, dar cu toate acestea, războiul este al lui, deoarece este executarea sentinței sale judecătorești.

⁸ Adeseori s'a întâmplat, că vre-un popor sau națiune a atacat, fără de nici un motiv serios: pe poporul lui Dumnezeu ales, atunci când Dumnezeu pe izraeliți a folosit spre pedepsirea nelegiuirilor. (2 Moise 18 : 8—16; 1 Samuel 15 : 2, 3) Atunci când izraeliții în repetate rânduri au căleat legile lui Dumnezeu, El s'a folosit de alții pentru executarea sentinței sale, adusă asupra izraeliților. (Ezechiel 21 : 24—27; Ieremia 39 : 5—8) Oamenii folosiți ca agenți din partea lui Satan, au învinuit pe Dumnezeu, că ar fi autorul a niște războaie nedrepte și sângeroase. Toate războaiele lui Dumnezeu, au fost date în folosul acelora, care au dorit să trăiască, și care a fost purtat pentru justificarea legilor și numelui lui Dumnezeu.

Cel dintâi război

⁹ Cea dintâie declarație de război a avut loc în Eden cu ocazia căderii omului. Lucifer, incredințatul lui Dumnezeu, s'a răsculat împotriva stăpânului său. A devenit astfel dușmanul lui Dumnezeu, în urma căleării cu voința a legii lui Dumnezeu. Scopul lui Lucifer a fost, ca să se facă un domnitor puternic asemenea lui Iehova, și ca împotriva lui Dumnezeu să facă o organizație puternică. În acest scop a condus în păcat pe creaturile lui Dumnezeu. Lucifer s'a înălțat, ca să i se închine lui, și astfel s'a pus împotriva lui Dumnezeu. El a devenit dușmanul lui Iehova, ceea ce indică și numele său Satan.

¹⁰ Purtarea lui Satan a dovedit dor de înălțare și nesupunere. Așa ceva a dorit pentru sine, la care nu a vut nici un drept. Ca să-și ajungă scopul, a recurs la trădare. Purtarea sa a dus în pericolul nimicirii pe alte creaturi din cauza căleării legii lui Dumnezeu. Pentru această purtare trădătoare, Dumnezeu a hotărât, că Satan, care cu voința a căleat legea lui Dumnezeu, trebuie să moară. Executarea sentinței sale a amânat-o, știind bine, că Satan și pe mai departe va impietri inima sa, și că ura sa față de Dumnezeu și legea sa, și față de toate acele creaturi, care vor sta lângă Dumnezeu, va tot crește, și că acest fapt va da ocazie creaturilor, să-și

arate credința sau necredincioșia față de Dumnezeu. Dumnezeu ne arată mealta, pe care va folosi-o pentru ducerea la îndeplinire al hotărârii, sau sentinței sale: la timpul hotărât acest garpe vechi, Diavolul va cădea fiind doborât de „sămânța femeiei“. Dumnezeu a zis: „Si dușmanie voi pune între seminția ta și seminția femeii, aceasta va zdrobi capul tău, și tu vei împunge călcăiul ei.“ (1 Moise 3 : 15) Femeia amintită în acest loc, nu este alta decât legământul, care naște sămânța, care sămânță este Christosul, executorul suprem al lui Dumnezeu.

¹¹ Adam, contrar legii lui Dumnezeu, s'a decis, să urmaze pe Satan, adică pe un alt Dumnezeu, înafară de Iehová. (Iudecători 5 : 8) Intreaga rasă omenească s'a plâns de urmările acestui fapt. Pământul astfel a devenit scena războiului început de Satan. Cea dintâie vărsare de sânge atunci a avut loc, când Satan l'a îndemnat pe Cain, să omore pe fratele său Abel. De atunci începând, până în zilele de azi, Satan a purtat război împotriva tuturor acelora, care s'au hotărât a sta de partea lui Iehova Dumnezeu. Dumnezeu, ca să-și pună numele înaintea fapturilor sale, și ca aceia să poată vedea și cunoaște supremația puterii sale, și să înțeleagă, că viață numai de la dânsul poate veni, în anumite timpuri, și-a arătat puterea sa războinică manifestându-se împotriva dușmanului.

Domnul oștirilor

¹² Iehova este singurul legiuitor. (Iacob 4 : 12) În conducerea puterilor adevărului, El este personagiul cel mai suprem. În organizația sa se află un mare număr de creaturi înțelepte și alte stăpâniri, pentru aceea să numește Domn al oștirilor sau al marilor puteri. (Iacob 5 : 4), „Dumnezeul oștirilor, el este regele mării.“ (Psalm 24 : 10) El este Domnul, Dumnezeu oștirilor, și puterea lui este peste toate. (Psalm 89 : 9) Aceasta dă de înțeles, că Iehova are o mare oaste, al cărei comandat suprem este el însuși. „Căpitanul oștirilor lui Iehova“ este Fiul iubit, Isus Christos, pe care Iehova l'a înzestrat cu deplină putere și autoritate. (Iosua 5 : 14) Isus Christos este preotul sau ofițerul suprem al Celui preamărit. Dumnezeu în cuvântul său așa vorbește despre Fiul său iubit, ca de unul care lucrează în această calitate. (Psalm 110 : 4; Psalm 45 : 1—9; Apocalips 19 : 11—14) Ingerii drepti, sunt în organizația sa, și fac parte din oastea sa mare. Aceia, care s'au consacrat pe deplin lui Dumnezeu și sunt pe pământ, asemenea se numără în oastea sa. Fiecare parte al oastei lui Dumnezeu, are datorința sa. Faptul că această măreață organizație există, este o dovadă îndeajuns, că Dumnezeu, la timpul său hotărât va folosi-o. Și Satan are o organizație teribil de mare, puterea și mărirea căreia, chiar și unii care susțin că sunt de partea lui Dumnezeu, n'o pot vedea îndeajuns.

Prada de război

¹² Satan și oastea sa se luptă împotriva numelui bun a lui Dumnezeu. Prada războiului este neamul omenească. Satan dorește după această pradă, și pune totul în joc, pentru ca s'o poată câștiga. Este pe deplin sigur, că el va pierde, și că trebuie să sufere o înfrângere și nimicire veșnică. Dumnezeu a uns pe Lucifer, să fie mai marele peste om. Satan, în loc să-și fi văzut de lucru, îndeplinind cu sfințenie datoria sa, a născocit un plan mișelose, cum să pună mâna pe rasa omenească și cum să și-o însușească. Dumnezeu putea să împiedece pe Satan, să nu facă aceasta. Însă dacă ar fi făcut aceasta, atunci binele și răul n'ar fi fost puse față în față, și creaturile niciodată nu ar fi învățat lecția, că războiul duce la viață, iar răscoala (nesupunerea) duce la moarte.

¹³ Înțelepciunea desăvârșită a glăsuț astfel: „Lasă să făptuiască Satan nelegiuirea sa; iar omul să aleagă după plac; ca toate creaturile să învețe, că numai Dumnezeu poate să dea viață veșnică împreună cu aște binecuvântări.“ În urma păcatului lui Adam neamul omenească a fost dus în păcate. „Toți am rătăcit ca oile“. Isus în parabole, aseamănă rasa omenească cu oile pierdute, iar pe sine se aseamănă unui om, care pornește în căutarea oilor, pe o cale părăsită și primejdioasă. Isus în această slujbă trebuie să izbutescă, deoarece este Fiul Celui prea Înalt și totodată și executorul său, carele este autorizat cu deplină putere și drept. — *Luca 15* 3—7.

¹⁴ Satan, dușmanul, ține pe oameni în orbire și sub stăpânirea sa, dar trebuie să vină un timp, când Satan va fi stărpit împreună cu oastea sa blestemată, iar omenirea împăcată cu Dumnezeu și restatornică. Pentru ducerea la îndeplinire al acestui lucru, ce ținde binele omenirii, se cere un mare război, pe care-l va purta Iehova, Dumnezeul luptei împotriva lui Satan și al puterilor sale și care război va fi câștigat de Iehova. Puterile se adună cu mare iuțea la acest război, care nu peste mult va izbucni.

Linia de bătaie

¹⁵ De partea dușmanului se află Satan cu ingerii săi, care în ochii oamenilor sunt nevăzuți; și toate puterile omenești, care cu plăcere sprijinesc organizația lui. Totată lumea se află acum lângă dușman, care își adună oștile și le pune în linie de bătaie. De partea lui Iehova Dumnezeu se află Fiul său iubit în calitate de comandant, sfinții înviați, toate oștile ingerilor din cer, și dintre oameni toți aceia, care au fost scoși din lume și au devenit fiii lui Dumnezeu. În aceste zile din urmă, Dumnezeu a arătat copiilor lui de pe pământ toate murdărele organizației înspăimântătoare a Diavolului. Totatunci a arătat ceva și din organizația sa. Iar acum le arată locul ce trebuie să-l ocupe în linia de bătaie, și care sunt datorițele și privilegiile lor. Iehova este comandantul suprem. Nu are lipsă, ca cineva să-i ajute. A

sta de partea lui acum, constituie cel mai minunat privilegiu. Se pune întrebarea: Cine este acum de partea lui Iehova Dumnezeu?

¹⁶ Între oameni puțini au credință în Dumnezeu și puțini s'au consacrat, ca să stea de partea Lui. Mulți se spăimântă de partea văzută a organizației lui Satan, pentru că au puțină credință sau iubire pentru Iehova Dumnezeu. Numai rămășița nu pune așa mare preț pe viața sa proprie și are încredere deplină în Iehova. Afară de facerea voinței lui Dumnezeu, ei sunt orbi față de orice. Ei știu, că singuri, sunt absolut neputincioși față de uriașa organizație a Diavolului, însă cu încredere deplină în Dumnezeu, îi adresează rugămintea: „Ah Iehova ajută, rogu-te, ah Iehova trimite rogu-te prosperitate!“ — *Psalom 118* : 25.

Creștinul și războiul

¹⁷ Care este purtarea potrivită a creștinului în timp de război? Să presupunem, că izbucnește un război între America și Anglia, și între ambele națiuni se află urmași adevărați ai lui Christos. Ce să facă aceștia în caz dacă sunt chemați să iei parte la război?

¹⁸ Multe națiuni se susțin a fi creștine și preoții lor caută să arate, că națiunea, din care fac parte să luptă pentru o cauză adevărată, aprobată de Dumnezeu. Punctul lor de vedere este fals. Războaiele ce se nasc între națiuni, nu sunt purtate conform voinței lui Dumnezeu, deoarece nici o națiune de pe pământ nu este națiunea lui Dumnezeu, El nu a pus la cale și nici nu conduce războaiele. Iehova de accia pornește la luptă, ca să execute sentința sa pentru călcarea legii sale. Națiunile de pe pământ nu figurează ca uneltele lui Dumnezeu, când se războiesc întreolaltă. Războaiele lor sunt purtate în scopuri egoiste și Satan, dumnezeul lumii acesteia le dă îndemnul. Dacă națiunile lumii au de gând se pornească război între ele, e treaba lor și nu a creștinului. Creștinul nu are dreptul să împiedece pe altul, ca să nu meargă la război. Dacă cineva face parte din lume, atunci să judece dânsul ce are de făcut.

¹⁹ Dacă însă cineva s'a consacrat pe deplin lui Dumnezeu, trebuie să se conducă după legile lui Dumnezeu. Nici un adevărat urmaș al lui Isus Christos nu poate fi în nedumerire ce privește partea sa față de războaiele națiunilor. Acestora Isus le-a dat îndrumarea: „Nu sunteți din lume ci eu v'am ales mie din lume.“ (*Ioan 15* : 19) Nu este nici o legătură între organizația lui Dumnezeu și cea a lui Satan, și deosebi copilul lui Dumnezeu nu poate lua parte la războaiele națiunilor. — *2 Corinteni 6* : 15—18.

²⁰ Dar să presupunem, că națiunea unde locuiește creștinul aduce o lege, pe baza căreia obligă toate persoanele până la o vârstă oarecare să se înroleze în armată, să se înbrace în uniformă, să poarte și să se folosească de arme ucigătoare. Ce trebuie să facă creștinul? Apostolul Pavel ne lămurește: „Nu știți, că dacă vă

dați robi cuiva ea să-l ascultați, sunteți robi ai aceluia de care ascultați, fie că este vorba de păcat, care duce la moarte, fie că este vorba de ascultare, care duce la o viață sfântă.” — Romani 6 : 16.

²² Legile națiunilor spun: „Tu trebuie să mergi în război și să omori.” Legea lui Dumnezeu, care trebuie să cărmuiească pe copiii săi zice: „Nu omori!” (Matei 5 : 21) „Iubirea pentru aproapele nu săvârșește rău; deci cuprinsul legii este iubirea.” — Romani 13 : 9, 10.

²³ Creștinul adevărat se supune legilor lui Dumnezeu. Aceasta este confesiunea creștinului. Din această cauză, acei cercetători ai Bibliei, care s-au consacrat lui Dumnezeu, nu doresc să facă serviciu militar, deoarece sunt adevărații urmași ai lui Christos, și trebuie să se supună legilor lui Dumnezeu. Dacă legea țării este potrivită, atunci va fi în armonie cu legea lui Dumnezeu și atunci fiecare creștin i se va supune. Legile sunt aduse pentru înfrânarea celor ce săvârșesc fărâdelegi. Creștinul nu este răufăcător. Iubirea este regula după care se conduce, și aceasta înseamnă, că totdeauna numai ce este potrivit, aceia trebuie să facă. Dar să presupunem, că este amenințat cu închisoare, dacă nu se supune legilor acelei țări, care îi poruncește să meargă la război și să omoară pe aproapele său. Apostolul la această întrebare răspunde cu următoarele cuvinte: „Judecați dacă este drept înaintea lui Dumnezeu, să ascultăm mai mult de voi, decât de Dumnezeu!” (Fapte 4 : 19) Pentru aceea, credința ce-o învață Biblia, și în care cercetătorii Bibliei, ca creștini au încredere, le interzice să iei parte la un serviciu militar, care ar duce la stingerea vieților omenești. E cu mult mai bine a suferi moarte din partea oamenilor pentru faptele bune, decât să facem rău în ochii lui Dumnezeu și să ajungem în nimicire.

²⁴ Nu face oare parte urmașul lui Christos din armata mare al lui Dumnezeu, cu care pornește împotriva dușmanului Satan, și astfel nu trebuie oare să meargă la război? Da ei sunt membre ai armatei lui Dumnezeu, dar legea lui Dumnezeu nu le pretinde să stingă vieți omenești. Armele folosite de dânsii nu sunt trupești. (2 Corinteni 10 : 4) Adevăratul urmaș al lui Christos este totodată și membru al națiunii sale sfinte, pe care a scos-o din lume pentru numele său, ca să-i servească de martori, și să-i laude numele sfânt. (1 Petru 2 : 9, 10; Fapte 15 : 14) În aceste zile, când Dumnezeu își stabilește împărăția, adevărul său l-a făcut atât de lămurit, că nici un copil al său nu are drept să-și arate nedumerirea în privința purtării lui potrivite. „De aceea ieșiți din mijlocul lor și fiți deosebiți, zice Domnul, și necurat să nu atingeți; și eu vă voi primi la mine!” — 2 Corinteni 6 : 17.

²⁵ Pe aceia care s-au consacrat lui Dumnezeu, și fără ezitare au stat de partea lui, Iehova i-a așezat la un loc însemnat în oastea sa. Cuvântul său clarifică datorințele creștinului. Indatoririle poziției ce ocupă creștinul în armata lui Dumnezeu, cere, ca să vestească

lauda lui Dumnezeu prin spunerea altora despre planul său, și pânăcând face aceasta, Dumnezeu își duce la îndeplinire războiul său atunci și așa dupăcum vede de bine.

²⁶ Ce a fost Iehova pentru Izrael, și ceiazo a făcut El pentru Izrael în timp de primejdie și război, acela este Iehova acuma pentru aceia, care fac parte din Sion, sau din casa templului, adică poporul său. Când izraeliții se pregăteau să meargă în Canaan, ca să se lupte cu dușmanii lor, Moise, vorbind în numele lui Iehova le-a zis: „Iehova Dumnezeul vostru, care merge înaintea voastră, acela se va lupta pentru voi, întru toate cum făcu El pentru voi înaintea ochilor voștri în Egipt.” (5 Moise 1 : 30) După ce Moise instruisese pe Iosua la auzul poporului, a vorbit ca cuvântătorul lui Iehova, zicând: „Nu vă temeți de ei, că Iehova Dumnezeul vostru este cel ce se luptă pentru voi.” (5 Moise 3 : 22) În cazurile când Iehova a pus pe izraeliți în linie de bătaie în fața cu dușmanii, întotdeauna i-a învățat cu cuvintele următoare: „Și când veți fi aproape de luptă, preotul să înainteze și să vorbească către popor. Și să zică către dânsii: Ascultă Izrael! Voi ațtăzi sunteți aproape de luptă contra neamicilor voștri, să nu se moaie inima voastră, nu vă temeți, nici nu vă înspăimântați, și nu vă cutremurați înaintea lor. Că Iehova Dumnezeul vostru este acela care merge cu voi, ca să se lupte pentru voi contra neamicilor voștri, și ca să vă mântuiască.” — 5 Moise 20 : 2—4.

²⁷ Mare nedumerire a cuprins întreg Izraelul, când cetatea Ierusalimului a fost impresurată de oștile asociate al locuitorilor de pe munții Ammon, Moab și Seir. Dumnezeu a trimis prin profetul său o vestire poporului său: „Nu vă temeți și nu vă înspăimântați înaintea acestei mari mulțimi: căci lupta nu este a voastră ci a lui Dumnezeu.” În urmă Iehova a dat o îndrumare poporului său, ce să facă. Le-a spus, ca să pună cântăreți în fruntea oștilor, și în timp ce aceștia cântă lauda lui Dumnezeu, ei să iasă afară în linie de bătaie. Ei s-au și supus acestei îndrumări, și când au început să cânte și să laude pe Dumnezeu, Domnul a iscat ceartă între dușmani și astfel i-a bătut. (2 Cronica 20 : 15—22) Acele întâmplări s-au scris mai cu seamă spre binele poporului său, care trăiește acuma pe pământ. — Romani 15 : 4.

²⁸ Biserica, acuma intră în „ziua luptei și al războiului.” (Iov 38 : 23) Pentru acest fapt, rămășița se află în situația cea mai periculoasă. (Apocalips 12 : 17) Siguranța rămășiței atârnă dela Dumnezeu, care să va îngrijii de ocrotire deplină pentru toți aceia, care au toată încrederea în El, și care se supun poruncilor sale.

²⁹ Să nu se lase nimenea amăgit, că poate să se bucurie de ocrotirea lui Dumnezeu, în timp ce dovedește o purtare inactivă, căldicică, indiferentă. Unii indivizi nerosioși susțin, și propagă ideea, că Societatea ar fi un comerț de cărți. Această presupunere este falsă, deoarece vine dela dușman, care se folosește de unele vic-

lene și amăgitoare, ca să înlăture pe copiii lui Dumnezeu. Să nu tulbure aceste vorbiri, întru nimic pe aceia care fac parte din rămășița.

³⁰ Iehova, Atotputernicul nu are lipsă de ajutorul nimănui, pentru câștigarea luptei sale. Insa în marele său har, îngăduie rămășiței, ca să ia parte în rândurile armatelor sale. Cu vestea sa în formă de măriruri, îi trimite ca să vestească pe națiunile și domeniile de pe pământ. Așa vorbește către rămășiță: „Am pus cuvintele mele în gura ta, te acoper cu umbra nămei mele, pânăcând î-mi voi aranja împărăția.” (Isaia 51: 16) Pentru ce pune cuvintele sale în gura rămășiței? Ca să-i servească de martori, spunând poporului, că Iehova este Dumnezeu adevărat. — Isaia 43: 10—12.

³¹ Noi acum trăim în „ziua aceia” și Dumnezeu poruncește poporului său, ca să cânte, întocmai cum odinioară a poruncit poporului Izrael. „Si în ziua aceia veți zice: Mulțumiți lui Dumnezeu, chemați numele lui, faceți cunoscute faptele lui între popoare, căci înălțat este numele lui. Cântați lui Iehova, căci fapte mari a făcut. Cunoscute fie aceste peste întreg pământul! Saltă și bucură-te locuitoare a Sionului, căci mare este în mijlocul tău sfântul lui Izrael!” — Isaia 43: 4—6.

³² Aceste sunt poruncile lui Dumnezeu, pe care trebuie să le îndeplinească rămășița, dacă dorește să fie scutită în ceasul când se dă lupta teribilă. Aceia care fac parte din rămășiță, nu vor cauta să pună la îndoială unii altora, ci — dupăcum spune profetul — înșiși își vor ridica glasurile și vor vedea față în față. (Isaia 52: 8) Să nu uitați biserica, că singura parte din linia de bătaie, care se poate răni și distruge, este războiul său de pe pământ, care face parte din organizația sa. Când dușmanul va da atacul hotărâtor, rămășița va fi singura parte a organizației lui Dumnezeu de pe pământ, care nu va fi înfrântă. Aceasta va sta nevăzută, pentru încrederea sa neclintită în Domnul și pentru scutirea de poruncile sale. — Zaharia 14: 1, 2.

Declararea de război

³³ Mobilizările armatelor lumii se fac totdeauna în secret. Și se și vorbește, că în cazul unui nou război, se va începe fără de declarație de război și atacul imediat va fi o surpriză pentru națiuni. Purtarea lui Iehova, însă dovedește chiar contrarul acestui procedeu. El vestește în mod potrivit pe Satan și pe sluzbașii săi, că va veni ziua, de ceiace dorește să facă. Dumnezeu nu dă niciodată această ocazie, ca să urmărească prin aceasta o învoială cu dușmanii săi. El nu caută nici o învoială cu dușmanul. El a adus sentința, iar acum a sosit timpul, ca să o execute; deaceia trimite acum dușmanului vestea sa definitivă, pe care nicidecum nu o va schimba. Satan, știind, că puțin timp are pentru pregătire, a început să se pregătească. (Apocalips 12: 12; 16: 14) Pană la acest lucru se pregătește, Dumnezeu poruncește rămășiței sale ca să meargă și să spună poporului și conducătorilor

torilor lui, ce intenționează să facă. Rămășiței sale îi poruncește, ca să cânte lauda lui Dumnezeu, pentru că a sosit timpul, când în marele război al Armageddonului, care este războiul Dumnezeului Atotputernic, își va face un nume. — Apocalips 16: 14—16.

³⁴ Deoarece războiul se apropie, Iehova poruncește martorilor săi, ca să vestească ziua de răzbunare al Dumnezeului nostru. (Isaia 61: 2) A sosit timpul, când Iehova își va justifica numele înaintea creaturilor sale. Dumnezeu dorește, ca toate națiunile de pe pământ să audă această veste, și în acest scop poruncește, ca această veste să se deie în știre înainte de strămoșirea cea mare. — Matei 24: 14, 21, 22.

³⁵ Cum poate să fie cineva dintre copiii lui Dumnezeu credincios față de Dumnezeu, dacă neglijează, sau chiar nu vrea să se supună acelor porunci, care dispune să se dea o mărturie pentru numele lui Dumnezeu? Iehova nu are lipsă pe pământ nici, de rămășiță, și nici de alt cineva, ca să lupte, sau să vestească. Această poziție de onoare, a dat-o rămășiței, din marele har al său. Aceasta este poziția rămășiței în armata sa, cărora le poruncește să cânte lauda lui Iehova, în timp ce El procedează la nimicirea dușmanului.

Slăbiciune și putere

³⁶ Partea văzută al organizației Diavolului este mare și puternică. Partea văzută de pe pământ al organizației lui Dumnezeu, care se compune din copiii adevărat consacrați ai lui Dumnezeu, este prea mică, și membrii ei sunt foarte slabi singuri. Dacă mica armată a unșilor, chiar un milion de ani ar vesti mesajul, și ar pune în mână fiecarei om câte o carte care explică Biblia, aceasta nu ar aduce prăbușirea organizației lui Satan. Nici în acest scop urmărește lucrarea mărturiei. Mica turmă al creștinilor de pe pământ, nici nu trebuie să facă nimic în privința nimicirii organizației lui Satan, sau stingerii oricărei viață omenească. Lupta este lupta lui Iehova urmărește un scop bine hotărât cu arătarea disproporției dintre cele două organizații văzute de pe pământ. Una dintre scopurile sale este, ca să dea deplină ocazie unșilor săi pentru dovedirea credinței și încrederei lor. Dorința lui este, ca cei unși să recunoască, că țaria lor este în El și în puterea atotputerniciei sale. — Efeseni 6: 10.

³⁷ Omul se încrede în putere văzută. Rămășița Domnului se încrede în puterea lui Iehova. „Aceștia se razimă în care și aceia în cai lor. Dară noi ne amintim de numele lui Iehova, Dumnezeu nostru.” (Psalm 20: 8) „Calul poate fi pregătit cât de bine pentru ziua de luptă, dară biruința vine dela Iehova.” — Proverbe 21: 31.

³⁸ Un alt scop al neegalității jutorilor de luptă ce se vede, este, ca atunci când creaturile vor vedea, că biruința nu puterea omenească a adus-o, să recunoască, că biruința este un rezultat al acțiunii puterii dumnezeiești. Atunci vor recunoaște, că El este atotputernicul.

Dumnezeu al luptei, și că lupta este „lupta lui Dumnezeu“. Faptul, că un mic grup de oameni de pe pământ stă lângă Domnul, cântând înaintea și îndecursul luptei lauda lui, asemenea va preamări înaintea popoarelor puterea, și mărirea lui Dumnezeu. Astfel își va face nume, în scopul, ca fiecare care dorește viață, să se întoarcă cu deplină încredere către El, să învețe a cunoaște pe Dumnezeu și pe Fiul său iubit Isus Christos, și să primească viață. — Ioan 17 : 3.

³⁹ Unii, care susțin, că s'au consacrat pe deplin Domnului, în preajma luptei vor ieși afară din rândurile armatei. Ei nu vor lua parte la cântarea gloriei lui Dumnezeu. Unii se vor scuza zicând: „Nu am timp“, până când alții: „Nu sunt capabil“. Ambele scuze dovedesc lipsă de credință în Dumnezeu și o iubire sinceră față de El. Aceștia dau dovadă de o iubire și frică egoistă. Tot ceiace are creștinul, sunt ale Domnului. Capacitatea sa atârână de măsura spiritului Domnului, de care se bucură. Dumnezeu a preumbrit această clasă. Când izraeliții au pornit în luptă, Dumnezeu a poruncit, că toți aceia, care iubesc mai mult casa, nevasta sau via lor, ca supunerea față de Dumnezeu, și toți aceia care se tem, să iasă afară din rândul luptătorilor și să plece acasă. (5 Moise 20 : 2—9) Aceasta s'a scris pentru folosul acelor creștini, care trăiesc azi pe pământ. Chiar astfel și acuma, când se înșiră linia de bătaie, Dumnezeu așa vorbește către cei indiferenți și căldiceii, și acelor, care iubesc mai mult lucrurile materiale, decât pe Dumnezeu: „Stați la o parte și lăsați, pe cei ce iubesc pe Dumnezeu și nu dau preț pe viețile lor proprii, să încercăm în război!“ Iar acelor, care iubesc pe Dumnezeu și au toată încrederea în El, așa le spune: „Lupta nu este a voastră, ci a mea. Aveți numai încredere în mine și arătați-vă credincioșia și iubirea față de mine, și eu vă voi păzi, și vă voi asigura biruința!“ — Apocalips 3 : 16; Proverbe 3 : 5, 6; Isaia 26 : 3; Psalm 31 : 24; 27 : 5.

⁴⁰ Siguranța rămășiței este în Domnul. Membrele ei știu, că locuiesc sub adăpostul celui prea înalt și sunt adăpostiți în umbra puterii sale. Ei știu, că puterea lor este în Domnul. Deoarece stau de partea Domnului, ei știu, că nici o armă îndreptată împotriva lor, nu are nici o putere. (Isaia 54 : 17) Având încredere deplină în Iehova, spun: „Încinsu-m'ai cu putere spre luptă. — Psalm 18 : 40.

⁴¹ E drept, că rămășița se luptă pe partea Domnului, dar activitatea lor nu aduce biruința. E clar, că rămășița nu se luptă pentru Domnul. Dumnezeu nu are lipsă de nimeni, ca să se lupte pentru dânsul. Dumnezeu, în folosul lor propriu permite membrilor rămășiței, ca să lupte de partea lui. Organizația dușmanului tinde spre nimicirea rămășiței. (Apocalips 12 : 17). Aceștia sunt în pericol. Deaceia, Domnul se va lupta pentru aceia, care fac parte din Sion. Despre acest fapt vorbește profetul lui Dumnezeu: „Așa Iehova, Dumnezeul oștirilor

se va cobori, ca să se lupte pe muntele Sion, și pe colinde lui. Ca paserile zburătoare pe puii lor, așa Iehova, Dumnezeul oștirilor va apăra Ierusalimul (adeca cu iuteala paserilor și va grăbi pentru ocrotirea organizației lui Dumnezeu), apărându-l (ca paserica-mamă puii săi) și va mântui“. — Isaia 31 : 4, 5.

⁴² Generalul Allenby a condus armatele aliate împotriva turcilor, care în timpul războiului au ținut în puterea lor Ierusalimul, înainte de predarea cetății, a trimis aeroplano asupra orașului. Generalul, în mod neînțelept s'a folosit de această profecție, cașicum s'ar referi dânsului, arătând, că Dumnezeu, pe el l'a folosit, ca să cuprindă cetatea. Natural, că profecția nu are nimic cu orașul Ierusalimului natural. Aceasta se referă numai la organizația lui Dumnezeu, preumbrită de Ierusalim.

⁴³ „Tu iești ciocanul meu, armele mele de război, prin tine voi sfărâma popoare, și prin tine voi strica regate.“ (Isaia 51 : 20 traducere engleză) Acest text este în concordanță exactă cu profecția amintită mai înainte a lui Isaia. Cuvintele lui Ieremia sunt adresate lui Isus Christos executorului și arhiereului lui Iehova, care conduce lupta în numele lui Iehova. (Psalm 110 : 4; 2 : 9; Daniel 2 : 44) Membrele corpului, dar mai cu seamă aceia, care sunt pe pământ, nu au nici un rol în ce privește folosirea armelor distrugătoare, ci așa se împărtășesc de biruință împreună cu Christos, cum împarte parte, a mirele cu mireasa.

⁴⁴ Membrele rămășiței se împărtășesc de onoarea, că pot să figureze ca stegari ai Domnului în armata sa. Steagul încredințat acestui popor fericit, nu este altul decât evanghelia cuvântului lui Dumnezeu. Cu acest steag este „groaznică ca o oaste de stegari“. Intre dânsii se află Isus Christos ca stegar, care este în fruntea celor zece mii. (Cântarea-cântărilor 6 : 1; 5 : 10) Cinstea fiecărui uns este aceia, ca să ridice înalt steagul Domnului. „În numele Dumnezeului nostru să ridicăm steagul!“ — Psalm 20 : 6.

⁴⁵ Fiecare creștin, care a încheiat legământ de sacrițiu cu Dumnezeu, trebuie să steie de partea Domnului și să se supună pe deplin poruncilor sale, dacă dorește, să fie sub scutul său și să se împărtășească de biruință în luptă. Numai aceia vor fi păziți și binecuvântați, care se dovedesc de biruitori credincioși.

Intrebări pentru studiul berean

§ 1. Cui au fost adresate cuvintele din textul nostru? Arată, care este timpul, când se pot aplica!

§ 2. Ce icoană ne dă Scriptura despre Iehova în calitate de Dumnezeu al păcii? Arată, că Iehova nu cauzează războaiele, cu toate că din timp în timp încercă pe dușmanii săi.

§ 3. Arată exemple de lungarâbdare și milă ale Dumnezeului față de aceia, care-i poartă dușmănia. Din ce scop își arată puterea sa?

§ 4. Arată din purtarea sa față de poporul Izrael, că în ce relație stă Dumnezeu cu războiul

- § 9—11. Descrie cel dintâi război. In ce măsură au luat parte și au fost atinși și alții în această răscoală?
- § 12. Ce linie de bătaie vedem în oștirea „Domnului oștirilor“?
- § 13—15. Care este prada de război, ce se urmărește. A reușit dușmanului să-și ajungă scopul năzuințelor sale?
- § 16, 17. Ce linie de bătaie vedem pe partea dușmanului? Căroră li s'a dat să vază aceste lucruri? In ce scop? Cum ajută credința și credincioșia să vedem și să înțelegem clar aceste lucruri?
- § 18—20. Ce purtare trebuie să dovedească creștinul în caz, că izbucnește un război între națiuni? Pentru ce?
- § 21—23. Asemănă în această privință legile lui Dumnezeu, cu cea a națiunilor, și explică atitudinea potrivită, ce trebuie să dovedească creștinul în caz de război?
- § 24, 25. Ce loc ocupă urmașii lui Christos în armate și ce serviciu fac în armată?
- § 26—28. Ce i-a învățat și cu ce a asigurat Iehova pe izraeliți, când s'au apropiat către Canaan? Arată, cum făcuse Dumnezeu în interesul Izraelului, când cetatea Ierusalimului a fost amenințată de oștile locuitorilor munților Ammon, Moab și Seir! Ce a închipuit aceasta și pentru ce s'a însemnat?
- § 29—30. Explică, pentru ce s'a îngrijit Dumnezeu în timpul de acum de vestea adevărului în formă tipărită, 1) cu referire la aceia, căroră se servește, și 2) cu referire la cei unși, care sunt martorii!

- § 31, 32. Aplică Isaia 12:4—6! Arată de ce mare importanță este acumă încrederea în Dumnezeu și supunerea față de poruncile sale!
- § 33—35. Compară purtarea lui Iehova față de purtarea lui Satan și a servilor săi în ce privește ascunderea intențiilor lor! Ce scop urmărește atunci Dumnezeu, dacă publică acumă intențiile sale? Ce mare privilegiu și răspundere este partea celor unși pentru aceasta?
- § 36—38. Asemănă părțile văzute ale organizației lui Dumnezeu și cea a lui Satan în privința numărului și puterii! Atunci acui este războiul, și pentru ce iau parte cei unși în acest război? Ce scopuri se ascund în neegalitatea aparentă al rândurilor de luptă?
- § 39. Ce însemnează neglijarea de a lua parte la mărturia ce trebuie să se facă? Aplică 5 Moise 20:2—9 și scripturile din legătură!
- § 40—42. Cum sunt membrele rămășiței „înșiși cu putere spre luptă“? In ce privință este importantă activitatea lor? Arată, dacă Isaia 31:4, 5 se înțelege în mod literal!
- § 43, 44. La cine se referă Ieremia 51:20? Ce rol are rămășița în aceasta?
- § 45. Cine sunt de răspunzători în această privință? Cum pot ei să-și asigure ocrotirea, binecuvântarea și aprobarea Domnului?

W. T. 15. V. 1929.

Harul neamăsurat

„Iar voi sunteți aceia care ați stăruit cu mine în ispitele mele; și eu întocmesc pentru voi împărăție, dupăcum a întocmit pentru mine Tatăl meu, ca să măncați și să beți pe masa mea în împărăția mea și ședeți pe scaune judecând cele douăsprezece seminții ale lui Izrael.“ Luca 22:28—30.

Era ziua a patrusprezecilea din luna întâi. A sosit ziua hotărâtoare. Mielul de paște rânduit de lege, l'au mâncat. Afară de Isus nimenea n'a știut că el trebuie să moară încă în ziua aceea. Era seara de vineri oarele șesă, deoarece atunci a început ziua. El a știut, că înainte de ce să intre astfel de lucruri minunate, care vor fi neuitate. Isus s'a pregătit să facă un astfel de har pentru alții, care era în legătură cu multă suferință, dar care în urmă va aduce bucurie aceloră, căroră se va da.

² Numai cu puține zile înainte de ceasul atât de important al zilei patrusprezece din luna întâie, a intrat Isus călare în Ierusalim, unde s'a oferit de rege Izraelului. Poporul de jos l'a primit cu multă însufletire și l'a salutat cu strigăte de laudă. Cu strigăte l-au laudat ca pe fiul lui David, despre care atât de mult au vorbit profetii. Poporul Izrael a fost mult apăsător de jugul apăsătorilor, și așa au privit la Isus, ca la unul, care li va scăpa. Cu bucurie și admirare l-au salutat ca pe acea puternic, care vine în numele Celui prea înalt.

³ Altecum au simțit însă cărturarii, preoții și fariseii. Au fost foarte necăjiți de modul cum a primit poporul de rând pe Isus din Nazaret. Mai bine de trei ani de când acești preoți și mai marii turmei au purtat o ură față de Isus; iar acumă ura lor n'a mai cunoscut mar-

gini. Ei s'au decis, ca să-l omoară, acumă au devenit mâniași și s'au grăbit, ca să ducă la îndeplinire omorul. Ca toți aceia, care sunt pătrunși de astfel de nelegiuire, acești preoți erau fricoși moralmente. Ei s'au temut de popor, și așa să eugetau, că trebuie să născocoască ceva, ca să întoarcă simpatia poporului dela Isus și ca să-l arate pe El în ochii poporului, cași pe unul care ar fi vinovat de trădare.

Cauza

⁴ Pentru ce a voit preoțimea să omoară pe fiul lui David? Nu preoții au fost aceia, care au reprezentat pe pământ pe Dumnezeu între evrei? E drept, că Dumnezeu în legământul sau încheiat cu poporul lui Izrael s'a îngrijit de preoți. A separat întreaga seminție a lui Levi, ca să învețe și să servească pe popor. A rânduit, ca preoții să fie aleși numai din această seminție. Dumnezeu a obligat pe preoți, ca să învețe poporul, să cunoască legea. „Căci buzele preotului trebuie să păzească cunoștința, și din gura lui să se caute învățătura, căci el este trimisul lui Iehova Dumnezeu oștirilor.“ (Malachi 2:7) Însă acei oameni, care în timpul lui Isus au deținut slujbele preoțești, au fost foarte demoralizați, și s'au îndepărtat dela acele orânduiri, pe care le-a dat Domnul. Au devenit necredincioși față de legământul legii.

* Nu au proorocit oare sfinții profeți venirea lui Mesia, care va veni să elibereze poporul? Oare cărturarilor și fariseii n'au avut cunoștință de acest fapt și nu au avut motive să creadă că Isus este Mesia așteptat? Dumnezeu în repetate rânduri a dat preoților lecție, prin profeții săi sfinți, despre venirea lui Mesia. Li s'a spus, că se va naște în Betleem și va ieși de acolo ca domnitor. (Mica 5 : 2; Matei 2 : 5, 6) Preoțimea a avut destule motive, ca din dovezile puse la dispoziția lor să tragă concluzia, că Isus este Mesia cel promis. Cu referire la acest punct e absolut exclus, ca să ne îndoim de faptul, că unii dintre preoți au știut că Isus a fost fiul lui Dumnezeu. Pentru ce au voit atunci să-l omoară?

* Preoții lui Izrael au fost aleși cu scopul, ca să servească în numele lui Iehova și să fie spre ajutorul poporului. Un anumit timp și-au îndeplinit cu credincioșie serviciul. Cu timpul însă, pecând Isus era pe pământ, acești oameni au făcut comerț din religia evreilor; s'au interesat de interesele lor proprii și puțin le păsa de popor. Afară de aceasta ei au căutat laudă din partea oamenilor și nu au căutat plăcerea lui Dumnezeu. Funcțiunea lor era bună numai ca să stoarcă bani din popor. Pe cei bogați și de vază au favorizat în mare măsură, deoarece așteptau folos de pe această urmă. Însă poporul de rând a fost urât în fața lor. Când Isus a venit, el a început să învețe și să nutrească pe poporul de rând. De aceea poporul a așteptat mai mult din mâinele sale pline de har. Poporul a așteptat un timp mai bun în viitor, a știut, ca dela preoți nimic nu a primit. Preoților le-a zis Dumnezeu: „Au înșela-va omul pe Dumnezeu? De căutați să mă înșelați. Dară ziceți în ce înșelăm? În zecimi și daruri. Sunteți blestemați cu blestem, căci căutați să mă înșelați, un popor întreg. — Malachi 3 : 8, 9.

* Preoțimea a fost fățarnică și Isus așa a și vorbit despre dânșii. Ei au înșelat pe popor, pentru folosul lor personal, cciace Isus n'a neglijat să nu spună poporului. (Matei 23 : 15—38) Pentru aceasta preoțimea s'a mâniat foc. Pe acești oameni Diavolul i-a adus la iveală ca pe fiii și reprezentanții săi și Isus le-a spus și aceasta. (Ioan 8 : 42—44) Ei au devenit fii Diavolului din pricina egoismului și necredincioșiei lor față de Dumnezeu. Preoțimea, fiind fii ai Diavolului, a dorit să facă poruncile Diavolului și așa a și făcut. Diavolul a voit să omoară pe Isus și El a îndemnat preoțimea, ca să ducă la îndeplinire planul său blestemat.

* Dar pentru ce a voit Diavolul să-l omoare pe Isus? Lucifer era odinioară încredințat cu supravegherea asupra omului. Datorința lui a fost, ca să conducă pe om în armonie cu voința lui Dumnezeu. Lucifer în dorul său de înălțare a devenit necredincios față de Dumnezeu. Dorința sa de înălțare a fost, ca să fie asemenea Celui prea înalt și ca să ridice o împărăție pe seama sa. (Isaia 14 : 13, 14) Pentru că Lucifer a apucat ace-

astă calea rea, Dumnezeu l'a dat jos din funcțiunea sa ca a ocupat și i-a dat numele de Satan, Diavol. Dumnezeu însă nu s'a amestecat în domnia și influența sa asupra omenirii. După aceea a promis oamenilor credincioși, că la timpul său potrivit va pune o stăpânire dreaptă între oameni, și că acela care va conduce această stăpânire va preamări pe Iehova și va aduce binecuvântări poporului. — 1 Moise 12 : 3; Galateni 3 : 8.

* Iehova a trimis din nou și iară din nou pe profeții săi, ca să mărturisească poporului de intenția sa de a ridica pentru omenire o împărăție dreaptă, cărmuirea căreia trebuie să fie pusă pe umerii Prințului păcii, care va lucra atât spre binele celor bogați, cât și a celor lipsiți. (Isaia 9 : 6, 7; 11 : 1—4; 32 : 1) Dumnezeu a repetat prin profeții săi în mai multe rânduri, că cei răi vor fi stârpiți și că pământul va fi făcut de locuință potrivită pentru oameni. Satan, deoarece el este acel nelegiuit, care a domnit asupra oamenilor cu sisteme rele, a știut, că dacă profeția lui Dumnezeu se realizează, atunci va pierde domnia asupra oamenilor și organizația sa se va prăbuși. Servitorilor săi, preoților le-a pus în minte, ca să omoară pe Isus, ca să nu pericliteze domnia sa nelegiuită. Isus a știut de această intenție și le-a și spus-o. — Matei 21 : 33—40.

* Dumnezeu a și declarat prin profeții săi sentința sa de moarte împotriva lui Satan, care va fi executată la timpul potrivit. (Ezechiel 28 : 14—19) Satan a știut bine, că după ce Dumnezeu întemeiază împărăția sa de dreptate, domnia sa nelegiuită se va sfârși și că la timpul potrivit și moartea lui trebuie să aibă loc. Apostolii au mărturisit și despre aceasta și fără îndoială și Satan a luat cunoștință despre acest fapt. (Evrei 2 : 14; 1. Ioan 3 : 8) De aceea Satan și-a încordat toate puterile, ca să împiedece ridicarea împărăției de dreptate. Știind, că Isus a fost fiul iubit al lui Dumnezeu, a căutat ca să-l omoare încă înainte de naștere, și mai târziu, când era copil. (Matei 1 : 19; 2 : 16) Mai târziu însuși Satan a făcut încercare ca să-l abată pe Isus dela legământul său încheiat cu Dumnezeu, știind, că prin acest fapt Isus s-ar fi cauzat nimicirea. — Matei 4 : 1—10.

* Făurindu-și planul blestemat mai departe, Satan acum s'a gândit ca se folosească de fiii săi, de preoți. El a semănat în mintea acestor oameni egoiști ideia, că dacă Isus va deveni mai popular, atunci vor pierde șutja lor comodă, precum și ocaziile de a stoarcă bani din popor. Cu cât mai mult a preamărit poporul de rând pe Isus, cu atât mai mult a crescut în inimile preoților frica de a pierde tot ce au avut. Astfel ei au devenit cu ușurătate unelte de rătăcire ale lui Satan, au convocat din nou și nou sfaturi, și au intrat în complotul iscodit de Satan pentru omorârea lui Isus.

* Când Isus a făcut fapte bune, și a mângăiat inimile întristate prin învierea lui Lazăr, popularitatea sa a crescut mult și preoțimea a hotărât, că a sosit timpul ca să înceapă și ei la lucru: „Deci mai marii preoți-

lor și fariseii adunară șinedru și ziceau: ce facem pentrucă omul acesta face multe minuni? Dacă îl lășăm așa toți vor crede într'ănsul și vor veni romanii și ne vor lua și locul și neamul. Dar unul oarecare dintre dânșii Caiafa, arhiereu fiind în anul acela le zise: voi nu știți nimic, nici nu câmpăniți cu mîntea că ne este de folos ca să moară un om pentru popor și să nu peară tot neamul. Și aceasta n'o zise, dela sine însuși, ci arhiereu fiind în anul acela profetiză, că Isus avea să-l moară pentru neamul lor." — Ioan 11 : 47—51.

¹³ Dracul a voit ca Isus să fie omorât. Iuda și-a mîniat și asemenea a dorit să fie Isus omorât, din care cauză a intrat cu voința în complot și s'a lăsat mînat de preoți, ca să le predeie pe Isus. Aceasta a fost situația când s'a apropiat sărbătoarea paștelui. — Luca 22 : 1—6.

¹⁴ Când a sosit timpul paștelui, Isus s'a adunat la un loc cu învățăceii săi, ca să mănânce cina paștelui. Isus a avut cunoștință deplină de ceiace se întâmplă la Ierusalim și a știut și aceia, că peste vr-o câteva oare va fi dat spre moartea cea mai rușinoasă. „Și zise către dânșii: eu dor am dorit să mănânc cu voi acest paște mai înainte de pătîmirea mea." (Luca 22 : 15) După aceia peste puțin timp Isus a fost deținut ca un făcător de rele, din ordinul preoților, a fost adus înaintea tribunalului compus din preoți și mai marii turmei, unde pe baza unor învinuiri mincinoase și mărturisiri false, a fost pus sub anchetă și judecătoria acestor înșelători fățarnici l-a găsit vinovat pedepsei morții. Dela guvernatorul roman au cerut sancționarea acestei sentințe nelegiuite, ceiace au și primit; ajungându-și astfel scopul lor blestemat, Fiul lui Dumnezeu a murit încă în aceia zi pe cruce.

Pentruce a fost permis?

¹⁵ Puterea lui Iehova este nemărginită. Atunci pentruce a permis, ca pe Fiul său iubit să-l omoară Satan și agenții săi? În cuvîntul său a lăsat să se scrie de un profet: „Pentrucă mânia oamenilor te preamărește pe tine!" (Psalm 76 : 11) Mânia omului pe care-l poartă și-l arată vine dela Satan. Dumnezeu a permis ca să se vadă pe deplin mânia lui Satan îndreptată împotriva fiului său, fapt ce va folosi mai târziu spre mărirea sa. Iehova a voit, ca fiul său iubit să moară. Aceasta însă nu putea să dea drept lui Satan și preoților, ca să-l omoară. Dumnezeu și-a reținut mîna și a permis, ca să se arete mânia nelegiuitorilor. Putem fi siguri, că Dumnezeu putea să-i împiedece. Rezultatul final însă va arăta, că Iehova este Cel prea înalt, și că nimenea nu este asemenea lui. Dracul așa s'a gândit, că dacă va omora pe Isus, atunci planul lui Dumnezeu se va zădărnici. Iehova însă va arăta, că faptele Celui rău și al agenților săi nicidecum nu-l vor împiedeca, ca să-și împlinească planul.

¹⁶ Că Dumnezeu a voit să moară Isus, nu mai încape nici o îndoială. Isus a știut aceasta și de aceia a zis: „Deaceia Tatăl mă iubește fiindcă, pun sufletul meu, ca

iarăș să-l iau. Nimenea nu-l ridică dela mine ci eu îl pun dela mine însumi. Putere am ca să-l pun și putere am ca iarăși să-l iau. Această poruncă am primit-o dela Tatăl meu." (Ioan 10 : 17,18) Aceasta arată că nici o creatură nu avea dreptul ca să iele viața lui Isus fără de știrea Părintelui și că Dumnezeu le-a permis aceasta, știind că la timpul potrivit îl va învia din morți. Aceasta asemenea este o dovadă a atotputerniciei lui Iehova. Ieoaana formată

¹⁷ Cu multe secole înainte de ziua însemnată a patru-sprezecele al lunei întâi, poporul ales a lui Dumnezeu a locuit în Egipt. Domnia Egipteană i-a apăsât în mare măsură. Cărmuirea Egiptului a închipuit organizația Diavolului, iar Faraonul pe însuși Diavolul. Auzind Dumnezeu strigătele poporului său din pricina apăsării, a trimis pe Moise servul său în Egipt, ca să fie eliberatorul poporului. Moise a fost însoțit de Aron. Amândoi s'au înfățișat înaintea domnitorului Egiptului cu rugămîntea, ca să permită ieșirea poporului ales a lui Dumnezeu și închinarea către Iehova. Permisîmnea a dat-o Faraon, dar cu puțin mai târziu totuși nu i-a lăsat.

¹⁸ Aceasta s'a întâmplat în repetate rînduri, și Iehova a hotărât, ca să deie în știre lui Faraon și oștilor sale, că Dumnezeu este Cel prea înalt și că trebuie să se supună poruncilor lui. El a dorit să facă cunoscut tuturor creaturilor, că El este ființa cea mai supremă. Tot-atunci a voit să facă o ieoaană, care să preumbreze jertfa Fiului său iubit, și care va arăta adevăratul scop al jertfei.

¹⁹ În acest scop a poruncit lui Moise ca să pregătească poporul pentru paștele mare. Și Iehova a vorbit către Moisi și către Aaron în pămîntul Egiptului, zicînd: Această lună va fi voue începutul lunilor; ca va fi voua ânteia dintre lunile anului. Spuneți la totă comunitatea Israel, zicînd: În ziua a zecea a acestei luni fie-care din ei să iea câte un miel după casele părinților, câte un miel de casă. Dacă o casă va fi prea mică, ca să mănânce un miel, atunci părintele să iea și pre vecinul său, cel mai aproape de casa sa, până se adună atâți inși cât pot mânca un miel. Și mielul să vă fie fără cusur, parte bărbătească, de un an, dintre oi sau și dintre capre să-l luați. Și să-l păstrați până la a patru-sprezecea zi a acestei luni; și atunci totă adunarea comunității lui Israel să-l junghie între amîndouă serile. Și vor lua din sângele lui, și-l vor pune pe amîndoi stălpii ușei, și pe pragul de sus în cari-l vor mânca. Și vor mânca carnea lui în noptea aceea, friptă la foc și cu azime, și cu erburi amare îl vor mânca. Și dintrînsul să nu mâncați nimica crud, nici fert în apă, ci fript la foc, capul cu picioarele lui și cu măruntalesle lui. Și dintrînsul nimica să nu lăsați pe a doua zi, și dacă va rămînea ce-va până a doua zi, cu foc să o ardeți. Astfel să-l mâncați pre el; Fiindu-va cîrpele vostre încinse, încălțămintele în picioarele vostre, și toegele vostre în mîna, și

să-l mâncați cu grăbire; că este pasca lui Dumnezeu. Că eu în noaptea aceasta voi trece prin pământul Egiptului, și voi bate pe tot ânteu-născutul din pământul Egiptului, de la om până la vită; și vor face judecată tuturor zeilor din Egipt: Eu Iehova. Și sângele acela va fi vouă semn pe casele acele în cari veți fi; ca, eu văzând sângele, să trec pe lângă voi, ca vouă să nu se întâmple plagă perzătoare când voi bate pământul Egiptului. Și această zi să fie vouăstre amintire, ca să păziți pe ea serbătore lui Iehova; ca lege vecinică între generațiunile vostre o veți păzi.“ — 2 Moise 12 : 1—14.

²⁰ Pasca introdusă astfel și ținută în ziua patrusprezecelea a luni Nizzan trebuia să fie o lege vecinică, pe care Izraeliții trebuia s'o sărbătorească în fiecare an. „Să păziți lucrul acesta ca o lege pentru voi și pentru copii voștri în vecie, când veți intra în țara pe care v'o va da Domnul, după făgăduința lui, să țineți acest obicei sfânt. Și când vă vor întreba copiii voștri: „Ce înseamnă obiceiul acesta?“ să răspundeți: „Este jertfa de paște în cinstea Domnului care a trecut pelângă casele copiilor lui Izrael în Egipt, când a lovit Egiptul și ne-a scăpat casele noastre.“ Poporul s'a plecat și s'a închinat până la pământ.“ — 2 Moise 12 : 24—27.

²¹ Au făcut pregătiri, ca să îndeplinească această poruncă. La miezul nopții îngerul lui Iehova a trecut peste pământul Egiptului și toate căsile unde a văzut pe uștiori sângele mielului nu le-a atins, și nu a vătămat pe cei întâi născuți. În toate celelalte case însă, unde sângele a lipsit dela uștiori, au murit cei întâi născuți. Prin faptul, că Izraeliții au ascultat de porunca lui Dumnezeu despre înjunghierea mielului și presărirea uștiorilor cu sângele lui, și-au arătat încrederea în Iehova și cu credincioșie au dorit să i se supună. Sângele mielului a format baza legământului, pe care Dumnezeu l'a încheiat atunci cu izraeliții, ca să-i facă poporul său și ca să-și întemeiască împărăția sa la dânșii. Legământul mai târziu a fost întărit pe muntele Sinai. Sângele mielului a fost baza legământului legii, încheiat în Egipt, în care legământ Moise a jucat rolul mijlocitorului între Dumnezeu și popor. În această icoană Moise a închipuit pe Isus Christos, Fiul iubit al lui Dumnezeu, și a preumbrit un legământ mai bun încheiat de o jertfă mai bună.

²² Cu această ocazie în Egipt trebuia să moară Moise, sau o altă creatură oarecare în locul lui Moise. În acest scop a fost ales mielul, și omorât. Mielul a închipuit întâi pe Moise, dar pe mai departe a închipuit pe Isus Christos. În limbajul profetic, acest fapt ne-a dat de înțeles, că singura uncă prin care poate să mântuiască lumea de păcate, nu este alta decât credința în sângele lui Christos. Când Isus a venit, Ioan premergătorul său și unul din profeți a zis: „Iată mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii.“ (Ioan 1 : 29) Deaceia, lucrurile pe care Dumnezeu a lăsat să e facă izraeliții, au preumbrit

lucruri viitoare de mai mare importanță. (1 Corinteni 10 : 11; Evrei 10 : 1) Moartea mielului a preumbrit moartea lui Isus. Icoana a arătat înainte la acel timp, când va veni mântuitorul lumii și va muri pentru binele omenirii. Voința lui Dumnezeu a fost, să moară Isus. Aceasta nu îndreptăța însă pe Diavol și pe agenții săi, ca să ieie parte la omorârea lui.

Pentruce a trebuit să moară

²³ Așa se vede că numai puțini oameni au înțeles cauza morței lui Isus. Cuvântul lui Dumnezeu ne relatează cauza. Adam omul desăvârșit, din pricina nesupunerei dovedite în grădina Edenului a fost osândit la moarte. În virtutea judecăt lui Dumnezeu, Adam a trebuit să moară, totastfel și urmașii săi la timpul potrivit au trebuit să moară. Dacă fiecare om va avea ocazie să câștige viața veșnică, atunci este de lipsă să se fi îngrijit în privința răscumpărării de sub judecata originală, adusă din pricina păcatului. Aceasta numai așa se putea întâmpla, dacă un alt om moare în locul lui Adam, ca înlocuitorul lui. Fiecare om, fiind urmaș al lui Adam s'a născut imperfect și din această cauză nu se putea răscumpara, dar nici pe fratele său. (Psalm 49 : 8) Atuncia cum putea omul să aibă ocazie pentru câștigarea vieții? Bunătatea lui Dumnezeu plină de iubire s'a îngrijit de aceasta prin aceea, că a trimis pe pământ pe Fiul său iubit și a lăsat să moară și să depună prețul de răscumpărare pentru om. „Fiindecă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul lui Fiu, pentrucă oricine crede în El să nu piară ci să aibă viață veșnică. Dumnezeu în adevăr n'a trimis pe Fiul său în lume, ca să judece lumea, ci ca lumea să fie mântuită prin El.“ — Ioan 3 : 16, 17.

²⁴ A fost imposibil, ca sângele animalelor să ridice păcatele. Dumnezeu însă s'a îngrijit de cineva, care poate să ridice păcatele. A trimis pe pământ pe scumpul său Fiu, viața căruia a transpus-o depe faza spirituală pe cea pământească. El a devenit trup și a locuit între oameni. (Ioan 1 : 14) Deaceia a venit Isus, ca să facă cința Tatălui său; și deoarece după voința lui Dumnezeu a trebuit să moară pentru câștigarea prețului de răscumpărare, a fost dispus să moară. - Evrei 10 : 4—10.

²⁵ Pentru supunerea sa ce a arătat Isus până la moarte, Dumnezeu l'a înviat din morți și l'a înălțat peste toate creaturile lui Dumnezeu, și i-a dat un astfel de nume, pe care-l vor cânta cu laudă peste toate veacurile veșniciei. Moartea lui Isus suferită pe cruce a câștigat prețul de răscumpărare pentru om, făcând astfel posibilă pentru fiecare om mântuirea și viața. Dumnezeu l'a ridicat din morți și Isus, care a primit natura dumnezeiască s'a suit în cer unde a prezentat jertfa sa desăvârșită ce a adus pentru om ca jertfă de păcat. El a devenit marele mijlocitor între Dumnezeu și om; și oricine, care va fi mântuit vre-odată, numai prin sângele lui Christos trebuie să se mântuie. (1 Timotei 2 : 3—6) Ca

să poată trăi omul a fost de lipsă să moară Isus. A fost bogat în putere și mărire, dar a devenit sărac, ca astfel rasa omenească ajunsă în mizerie să aibă ocazie să se îmbogățească. „Căci cunoșteți harul Domnului nostru Isus Christos. El măcar că era bogat, s'a făcut sărac pentru voi, pentrucă prin sărăcia lui, voi să vă îmbogățiți.“ — 2 Corinteni 8 : 9.

Sărbătorea de amintire

²⁹ Isus trebuia să fie supus legii; pentru aceasta și El a trebuit să mănec din mielul de paște în ziua patru-sprezece a lunii Nizzan. Dacă sărbătorirea paștelui a fost important, ce arăta numai umbră, atunci cu cât mai important era sărbătorirea împlinirea acestei făoane. Isus a fost mielul antitipic, care a împlinit pe cruce tipul, și a pus capăt astfel orânduiclii legii care se referă la paște. Isus a știut că va muri în ziua accia, și înainte de moarte, a voit să introducă sărbătorea de amintire a morții sale, ca învățecii săi să și amintească de acest fapt și ca în fiecare an să țină, înțelegându-i importanța. Dupăce au isprăvit cina, „Isus a luat pâine și dupăce a mulțumit lui Dumnezeu, a frânt-o și le-a dat zicând: Acesta este trupul meu, care se dă pentru voi, să faceți lucrul acesta spre pomenirea mea. Tot astfel dupăce au mâncat a luat paharul le-a dat zicând: Acest pahar este legământul cel nou, făcut în sângele meu care se varsă pentru voi.“ — Luca 22 : 19, 20.

²⁷ Christos este mielul de paște al bisericii, adică al membrilor corpului său. Numai accia, care au încredere în sângele său vărsat, și până la sfârșit dovedesc această părere credincioasă, pot lua parte împreună cu el la mărirea și binecuvântările sale. Apostolul declară: „Căci Christos, mielul nostru de paște a fost jertfit pentru noi. Să prăznuim dar paștele.“ (1 Corinteni 5 : 7, 8) Ceiace a făcut Isus la introducerea sărbătorei de amintire a morții sale, pentru urmașii săi înseamnă mai mult decât dșchiderea cărării vieții pentru dâșșii. Fiecare om, care se va bucura vre-odată de binecuvântarea vieții veșnice, acest mare dar îl vor primi grație sângelui vărsat al lui Isus Christos, membrele corpului său însă vor primi ceva mai mult decât ocazia pentru viață.

Marele har

²⁸ Cu această ocazie Isus a invitat pe învățecii săi să bea, cciace reprezenta sângele său. Legea a interzis evreilor sub pedeapsa morții să bea sângele. Chema-rea ce a dat Isus învățecilor săi a fost pentru moarte. Prin faptul, că Isus a invitat pe învățecii săi credincioși să ieie parte la moartea sa, a însemnat pentru dâșșii har? Da, și nici nu se poate ca un om să ajungă la un har mai mareț pe altă cale. Până la acest timp așa se vede, că numai foarte puțini au înțeles acest mare ade-văr; dar accia, care l-au înțeles și l-au apreciat, au multe motive de bucurie.

²⁹ Nu încapc îndoială, că Dumnezeu dela început a avut de-scop să aibă o lume de oameni sub supraveghe-rea deaproape al unui conducător sau principe nevăzut, care să fie la rândul său totdeauna în armonie cu Dum-nezeu. Dorința de mărire a lui Lucifer însă a adus în pericol tot ce aparține omului, și a adus asupra omeni-rei o epocă lungă de suferințe și întristare (jele). Căr-muirile omenești în capul cărora a stat Satan, au fost toate de natură apăsătoare. Dumnezeu a dorit să înte-meizeze o lume bazată pe dreptate. Dar înainte să pre-deie cărmuirea acestei lumi Fiului său iubit, a voit ca prin suferințe și o moarte înjosoare să-l facă desăvâr-șit. Din acest scop a devenit Isus asemănător oamenilor. A fost făcut om desăvârșit. Moartea lui ce a suferit în starea lui desăvârșită, s'a îngrijit de prețul de răscum-părare a omului. Crédincioșia lui deplină i-a câștigat demnitatea de domnitor al lumci. Când Isus s'a consac-rat la Iordan, Dumnezeu între altele i-a promis o împă-răție sau domnie. Isus, ca să și dovedească supunerea deplină față de Părintele său, a fost gata să moară.

³⁰ Dumnezeu a mai avut dorința, ca să scoată și pe alții din rândul oamenilor, și să le deie ocazia ca să de-vină părtași ai lui Isus în domnia sa de dreptate. Dacă condiția prin care să zidește împărăția lui Isus prevede suferința și lupta, rezultă că toți accia, care doresc să se împărtășească cu el în domnie, trebuie să înguste diu suferințele lui Isus. Voința lui Dumnezeu a fost, ca Isus, în calitate de reprezentant al său, să întindă și asupra oamenilor chemarea să ieie parte cu dâșșul la suferințe și la mărirea sa. Astfel Isus când a instituit serbarea amintirei morții sale, a invitat pe învățecii săi, să se frângă împreună cu El și să bea din sângele său, adică, ca tot ce-i omeneșe să supună voinței lui Dumnezeu și, ca să ieie parte la moartea de jertfă a lui Isus.

³¹ Ei trebuie să se boteze în moartea sa, ca să poată fi părtași la împărăția sa. Cu o ocazie precedentă le-a pus întrebarea: „Puteci să beți voi paharul pe care am să-l beau eu, și să fiți botezați cu botezul cu care am să fiu botezat cu?“ Putem „i-au zis ei.“ (Matei 20 : 22) Ei s'au învoit, că sunt dispuși să facă această. Cu sfârși-tul sărbătorei paștelui, a sosit ceasul pentru Isus, ca să spună învățecilor săi condițiile, cum pot să fie cu El pe veci, întrucât aceasta este voința lui Dumnezeu. Pentru accia le-a spus: „Voi sunteți accia, care ați ră-mas neconținut cu mine în încercările mele. Deaccia vă pregătesc împărăția, dupăcum Tatăl meu mi-a pregătit-o mie, ca să mâncați și să beți la masa mea în împărăția mea, și să ședeți pe scaune de domnie, ca să judecați pe cele douăsprezece seminții ale lui Izrael.“ — Luca 22 : 28—30.

³² Aceasta era o invitație pentru a intra în legămân-tul de sacrificiu, și a muri o moarte de jertfă. Oricine, care dorește să se împărtășească cu Isus în împărăția sa, trebuie să aleagă aceasta cale. Credința în Domnul nostru Isus Christos numai, nu este îndestulitoare. Bo-

tezul în moartea sa, precum credincioșia dovedită până la sfârșit, încă sunt lucruri importante. Apostolul Pavel asemenea așa a înțeles treaba, deoarece a declarat: „Vouă vi s'a dat harul, nu numai să credeți în El, ci să și pătimiți pentru El.“ — Filipeni 1 : 30.

²³ Ca un creștin să poată deveni un membru în corpul lui Christos, și ca să poată lua parte împreună cu El în cărmuirea împărăției, trebuie să împlinească suferințele ce lipsese din ale lui Isus, cciace este un mare favor. (Coloseni 1 : 24) și cine pricepe aceasta, acela se bucură, că poate să împlinească aceste suferințe, sau că poate lua parte într'însele. Pe baza aceasta apostolul Pavel declară, că El deaceia a fost făcut serv din rânduiala lui Dumnezeu, care serviciu i-a fost incredințat, ca să împlinească cuvintele sale. (Coloseni 1 : 25) Din cele de sus rezultă, că acela, care a ajuns în legământul de sacrificiu, trebuie să fie un șervitor credincios lui Dumnezeu până la moarte, că numai astfel poate să se împărtășească la guvernarea împărăției.

²⁴ Mulți au fost duși în eroare în ceiace privește ce se cere dela un creștin. Mulți au crezut, că Isus este Mântuitorul, și au primit acest adevăr, deoarece așa au crezut, că acest crez îi va scăpa de chinul vesnic, sau dela moarte. Iar mulți alții au făcut legământ cu Dumnezeu pentru facerea voinței lui, și după aceea s'au apucat, ca să-si desvolte un caracter strălucit, ca astfel să fie gătiți pentru mersul în cer. Alții s'au consacrat lui Dumnezeu și au înțeles, că pentrucă să poată fi cu Domnul, trebuie să împlinească condițiile legământului lor și să le și execute cu credincioșie. Din clasa înșirată mai pe urmă a făcut parte și apostolul Pavel, care arată condițiile tuturor acelorora, care doresc să ajungă la cărna împărăției.

²⁵ Creștinul credincios și supus știe bine, că el singur niciodată nu s'ar putea desvolta până la acel grad, când Dumnezeu l'ar putea folosi bine. Știe însă, că poate să fie credincios față de Dumnezeu și Fiul său iubit, să sufere oștri împreună cu Christos și să se conformeze cărării lui Dumnezeu, sumnându-se poruncilor sale. Pe dânsul nu-l privește ce spun alți oameni despre dânsul. Nu-i doare capul, că este plăcut înaintea oamenilor și că spun ei despre dânsul: Acesta este un creștin, și are un caracter frumos. Cel credincios numai la aceia să nîzue, ca să facă numai aceia ce-i place lui Dumnezeu. Isus, deoarece a fost credincios până la moarte, Dumnezeu l'a înviat din morți și l'a înălțat la locul cel mai presus. (Filipeni 2 : 1—11) Pentru credincioșia acelorora a promis Dumnezeu că vor lua parte și ei la guvernarea împărăției de dreptate și vor beneficia de binecuvântarea vieții nemuritoare, care calcă pe urmele lui Isus. — Apocalips 2 : 10; 3 : 21.

²⁶ Pentru acești unsprezece învățăcei credincioși, pe care i-a invitat ca să ia parte la legământul de sacrificiu și la împărăție, s'a rugat Isus îndcosebit către Părintele său. Rugăciunea lui a fost aceasta: „Le-am dat

cuvântul tău; și lumea i-a urât, pentrucă ei nu sunt din lume. Nu te rog să-i iei din lume, ci să-i păzești de cel rău. Ei nu sunt din lume, dupăcum nici eu nu sunt din lume. Sfintește-i prin adevărul tău. Cuvântul tău este adevărul!“ — Ioan 17 : 14—17.

²⁷ Aici este depusă regula, că toți aceia, care doresc să se împărtășească cu Isus în guvernarea sa, trebuie să se despărtească complet dela lumea aceasta. Aceștia au fost aduși în împărăția luminei, și că ajungerea lor ca creaturi nemuritoare în guvernarea sa glorioasă, și împărtășirea lor în aceia cărmuire, atârnu de credincioșia lor față de Dumnezeu, ce vor dovedi până la sfârșitul căii lor. Aceasta înseamnă, că nu poate fi nici o unire cu vre-o parte oarecare a organizației Diavolului. Ei trebuie să se despartă pe deplin pentru a fi folosiți de Domnul, cciace se întâmplă prin adevăr, pe care trebuie să-l cunoască, și căruia trebuie să se supună. Știința, care umple numai mintea, nu este îndestulătoare. La aceasta trebuie să se mai adaugă și faptele închinării poruncilor lui Dumnezeu, în armonie cu cuvântul său. Ei trebuie să locuiască (netrecă) în lume, dar n'au voie să facă parte din lume. Ei trebuie să steia împotriva lumii, și cum a făcut Isus, tot așa și ei trebuie să biruiască lumea. — Ioan 16 : 33.

²⁸ Aceia, care au ajuns în legământul de sacrificiu, și stau cu credincioșie de partea Domnului, și cu curaj se împotrivesc organizației Diavolului, la timpul nostru se vor împărtăși în mărirea împărăției de dreptate cu Isus Christos, marele Rege. Deaceia, cel mai mare privilegiu și har, ce poate să fie partea omului, este invitarea să beie din sângele lui Christos, ce înseamnă împărtășire de moartea lui. — deoarece răsplata este cea mai prețioasă, pe care poate să primească o creatură.

„Până ce va veni“

²⁹ Pavel, urmașul credincios a lui Isus și martorul inspirat a lui Dumnezeu, a scris: „Oridcăteori mâncați din pâinea aceasta și beți din paharul acesta, vestiți moartea Domnului până va veni.“ (1 Corinteni 11 : 26) Așa credem, că cuvintele se înțeleg astfel: Sunt unii care au încheiat legământul cu Dumnezeu pentru facerea voinței lui. Decăteori ei sărbătorește această serbare de amintire, prin aceasta arată, că a fost de lînsă moartea lui Isus, ca să se poată întemeia împărăția, și că nimenea nu poate să se împărtășească cu El în această împărăție, dacă nu va muri asemenea Lui. Aceia care mînușcă pâinea și beau vinul, prin acesta spun: Noi așa credem, că aceasta închinăm moartea Domnului, care ni s'a permis, din harul lui Dumnezeu neamăsurat, ca să luăm parte. Astfel vestim noi moartea lui, până-când vine ca să ne icie la sine. — Ioan 14 : 1—4.

³⁰ Nimenea nu poate să icie parte în adevăr la cina Domnului, care încă face parte din lume, sau din vre-o parte a organizației Diavolului. Pentrucă nu se poate, ca cineva să simpatizeze cu organizația Diavolului și

totatunci să ieie parte cu demnitate la cina Domnului. Dacă cineva simpatizează cu organizația Diavolului, ori se împărtășește cu ia, și cu toate acestea ia parte la cina de amintire a morții lui Christos, prin această cale legământul. Pentru aceasta le spune apostolul Pavel acestora: „Nu puteți bea paharul Domnului și paharul dracilor, nu puteți lua parte la masa Domnului și la masa dracilor.“ — 1 Corinteni 10 : 21.

41. Accia care se dovedesc credincioși Domnului, trebuie să steie pe deplin de partea lui. Dacă cineva se examinează pe sine, atunci, pe baza regulilor depuse în Scripturi, poate să judece, dacă a făcut legământ cu Domnul sau nu; s'a consacrat pe deplin Domnului sau nu. Dacă da, atunci cu bucurie să ieie parte la cina Domnului.

42. În noaptea unei din urmă Isus în principiu așa a vorbit către ucenicii săi: „Tatăl meu a făcut legământ cu mine pe baza căreia î-mi dă împărăția, care va binecuvânta omenirea. Pe mine m'a pus, ca să călătorească lumea. Inșă înainte de primirea acestui mare privilegiu, trebuie să dovedesc credincioșia mea față de legământ și trebuie să fiu frânt, și să dau să mi se verse sângele (viața). Frângerea pâinei reprezintă frângerea mea, iar vinul din pahar închipuie sângele meu vărsat. Deoarece Tatăl meu mi-a arătat drumul, pe care trebuie să pășesc, eu cu bucurie urmez această cale. În cei trei ani și jumătate trecuți multe lupte am avut. Voi ați stat lângă mine credincioși în toate probele mele. Acuma eu vă pun înainte marele privilegiu, ca să vă împărtășiți cu mine în această împărăție, cu condiția, că veți fi frânți împreună cu mine și veți bea din sângele meu, ce înseamnă că vă împărtășiți în moartea mea. Dacă faceți aceasta, atunci vă veți împărtăși cu mine în domnia și în măreția mea.“ Niciodată nu a avut parte orăul de mai mare har decât acesta de a fi invitat să ia parte în legământul de sacrificiu și la domnia glorioasă.

43. Acum rămășița bisericii se află pe pământ. Membrele ei văd marele privilegiu, că sunt botezați în moartea lui Christos, și văd trebuința de a fi credincioși până la moarte. Ei recunosc, că Domnul Isus s'a reîntors, că se află în templul său, și că pe cei credincioși i-a adunat în starea templului. Aceștia au intrat în bucuria Domnului. Ei beau din nou vinul. (Marcu 14 : 25) Ei văd, că împărăția este aproape, și acuma știu, că au stat credincioși lângă Domnul, și că de acum încolo nu peste mult vor intra pe deplin prin porțile împărăției glorioase, se vor împărtăși de o bucurie fără de margini, vor vedea pe Domnul în frumusețe și mărire desăvârșită, se vor arăta în asemănarea lui și vor privi fața Celui prea înalt. Acest favor neamăsurat, care a fost pus înaintea lor, este pe deplin din harul Dumnezeuului Iehova.

Intrebări bereene

1. Unde și când s'au spus cuvintele legământului nostru? Ce ceas important a sosit pentru Isus și învățăceii săi?

2. 3. Vorbește despre întâmplările zilelor trecute! Fă asemănare între purtarea poporului de rând și cea a preoției față de Isus! Explică pornirile deosebite acestora și pentru ce a neglijat ambele clase să ducă la îndeplinire ceea ce era scopul lor!

4. 5. Arată, că conducătorii lui Izrael erau în aceeași situație favorabilă, ca să recunoască în Isus pe Mesia așteptat!

6. 7. Cine și pentru ce a rănduit preoția lui Izrael? Cum au degradat în situația în care i-a găsit Isus? Cum s'a purtat Isus față de dăușii?

8—10. Cine a fost spiritul conducător, care a stat dinapoi faptelor preoților? Explică cum a devenit el împotrivotul cel mare! Arată motivul, pentru ce a stat întotdeauna împotriva servitorilor lui Dumnezeu și îndeosebi lui Isus!

11. 12. Pentru ce a sperat Satan, că preoțimea va fi o uneltă de mare folos în mâinile lui pentru ajungerea scopurilor sale? Arată din scripturi ce efect a avut asupra agenților lui Satan faptul, că poporul de jos a iubit pe Isus!

13. 14. Pentru ce a căutat Satan o astfel de uneltă care să cunoască mai bine treburile lui Isus? Spune, cum a reușit Diavolului ca să omoare pe Isus?

15. 16. Explică, pentru ce a permis Iehova, ca Fiul său să fie persecutat în așa mare măsură! Arată, că Isus singur era în stare, ca să nimicească orice acțiune a lui Satan ce se îndrepta spre stricăciunea lui!

17. 18. Descrie experiențele lui Izrael, înainte de instituirea sărbătorii paștelui!

19—22. Descrie decurgerea paștelui! Pentru ce fel de îngrijire importantă a format baza?

23. Pentru ce a fost de lipsă să moară Isus? Citează scripturi care arată ce a fost scopul acestei întâmplări din planul lui Dumnezeu!

24. 25. Pentru ce nu a putut să primească viața Izrael prin jertfele aduse în ziua de împăcare? Cum a fost rezolvată afacerea nu numai în folosul lui Izrael, dar în folosul întregii omeniri? Explică ce înaintarea a avut Isus prin accia, că a fost supus cu credincioșie până la moarte orânduieilor Tatălui său!

26. 27. Explică, de unde a știut Isus că a sosit ceasul pentru dânsul? Cum s'a sfârșit pasca evreiască? Ce i-a luat locul? Ce mare folos rezultă din sărbătoarea instituită atunci de Isus?

28. Pentru ce a format harul cel mai mare, invitarea lui Isus către învățăceii săi, ca să bea din paharul său.

29. Ce arată faptul că Dumnezeu a pus pe Lucifer de paznic omului în Eden, în relație cu scopul lui Dumnezeu referitor la domnia universală ce va întemeia?

29. Ce schimbare arată sfârșitul veacului (1914) în privința domiei? Cum și când a primit Isus dreptul de domnie asupra întregului univers?

30—33. Ce îngrijire miloasă s'a făcut în privința accia, ca și alții să se împărtășească în aceasta domnie? Sub ce condiție pot să fie părtași ai acestui favor măreț?

34. 35. Ce părere greșită au avut creștinii în ceia ce privește datorințele lor? Explică scopul lui Dumnezeu ce urmărește cu chemarea înaltă. Descrie calea pe care trebuie să pășească creștinul, ca să poată intra în ceia ce este promisiunea chemării înalte!

36—38. Citează rugăciunea lui Isus exprimată pentru ucenicii săi, și arată care în rugăciune regula, după care trebuie să se conducă urmații adevărați ai Domnului în timpul legământului de sacrificiu!

39—41. Aplică textul din 1 Corinteni 11 : 26! Explică cele spuse de apostolul Pavel în 1. Corinteni 10 : 21! Cum poate ști cineva, dacă poate lua parte la cina de amintire sau nu?

42. 43. Ce era miezul cuvintelor lui Isus, pe care le-a rostit în noaptea instituirii unei de amintire? Arată motivele, pentru ce trebuie să se bucure rămășița de stările și privilegiile actuale!

W. T. 1. Martie 1929.

Scrisori interesante

Hotărăți să biruiască

Iubite frate Rutherford!

Te salutăm în numele Regelui nostru!

Cu ocazia adunării noastre ce am ținut miercuri seara, s'a ivit cugetul, ca să te salutăm cu iubire și să-ți dăm în știre, că noi cu mare plăcere dorim să cerem o părțică de conlucrare din năzuința ta de a servi pe rege. Această cugetare a devenit îndată propunere, (moțiune) care a și fost primită unanim.

Iubite frate, noi știm bine că drumul câte-odată este aspru și prin multe lupte trebuie să trecem, cu toate acestea dorim să-ți arătăm, că și noi suntem soți ai tăi în luptă, și asemenea ție, și noi ne batem înainte nelăsând nimic loc dușmanului: Te asigurăm, că din mila Domnului te urmăm pe deaproape.

Domnul într'adevăr este bun. În fruntea oastei noastre micuțe de serviciu, a așezat un frate pe deplin consacrat, care cu mult zél se ocupă de datorințele sale. Bătrânii noștri asemenea totî servese în spirit și în fapte după cele mai bune posibilități; tot așa și ecalaltă parte a turmei lucrează, știind, că toate merg bine. Astfel noi din adunarea din Peterson, cu toatecă la număr suntem puțini, dacă hotărârea noastră pentru biruință înseamnă ceva, atunci această mică adunare de frați, se va întâlni cu tine în împărăție!

Să te binecuvinteze și pe maideparte Domnul, și să ne ajute, ca să ținem sus mâinurile noastre, pânăcând ne

vom îngriji, ca să lucrăm cu rezultat bun. Suntem cu multă iubire față de voi care sunteți în Bethel, ai voștri frați în Christos:

Adunarea din Peterson
Mac J. Rau — secretar.

Iubiți frați în Christos!

Noi gândim că până acumna ați auzit, că câțiva frați cari nă să unesc cu noi, vreu să facă între frați o rupere. Acești sunt acca fost frați cari o pagubit pe Societatea și trăi mulți. Acești fost frați a treia zi de erăciun au ținut o adunare și au vestit în circulari că cinzecișipatru adunări-reprezentantii, au luat parte acolo, dar adevărul este că numai din câțiva adunări au părțisit cu el numai aceia cari fost și, până acolo tovarăși sei, cari nu prefiușe adevărul prezent. Aceste lucruri deacolo știu, că și eo am fost acolo la adunarea aceasta, unde cu toi n'au fost mai mult oameni laolalte ca trezeci din jurul C. Numai pentru acca scriu ca să vedeți lucrurile așa cum' au fost. O foie so trimes în toate părțile, dar frați lea trimes înapoi la ei. Numai acca tin cu ei cari sunt mininos și sunt contrari, fățarnici și dușmani, cari vreu încă să scoate bani din mâinile fraților.

Eu vă propun iubiți frați să nu vă împărțiți cu așa- fel de oameni, și să opriti toate legăturile cu ei. Cu multă iubire cătră voi, sunt fratele voastre în Christos

N. M.

Acum nu mai geme

Creațiunea ce gemut-a 'n dureri grele
Pân' azi cu-ai ei copii într'una,
Acum nu mai geme. Și zâmbetu-i de mult uitat,
Al neprihanci zâmbet dulce de copil
Se furișează iar pe față-i. Deșeturi mari
Se 'nveselese ca trandafirii 'n floare. Blăstămul care
Șasemii de ani împovărat-a firii suflet
Desființat-u-s'a.

Și-acolo unde spinul prin vâlcele
Crește, și-unde mărăcimi ghimpoși s'acată de coline,
Acum făcutu-s'a după Cuvântul Lui:
Că bradul își înalță obeliscu-i mândru,
Iar cedrul brațele-și agită pașnic,
Și via 'mbrățișază ulmul, iar mirtul înflorit
Stă'n crâng de portocali mirositori. Furtunile
Nu mai jignese seninul cer:

Ci-o ceață lină ca cea din raiu pe vremuri adapă
Vesel glia, și-i dă o rouă scumpă ca balsamul.
Pământul harul își arată. Și-apa vieții neașteptată
Din mii de izvoare năvălește.
Tășuind prin cataracte, ca izvorul
Scos din Horeb de tojagul lui Moisi,
Saltând cu veselie în jos pe povârniș
Prin defilee adânci, pân' ce cristalul în belșug.
S'adună'n ceea ce-odată a fost o valo seacă.
Și un lac azur străluce ca argintul,
Oglindă-pentru soare, lună, stele...